

Lucruri demne de știut despre potop și arca lui Noe

de Timo Roller

Arca lui Noe în Biblie

Aproape oricine cunoaște povestea despre potop și arca prin care Noe și familia sa au fost salvați.

Există cărți pentru copii, jucării în formă de arcă, desene, anunțuri publicitare și multe altele, însă cu toate acestea, tot mai puțini oameni știu ce este scris în Biblie referitor la potopul din Geneza 6-9, și anume că în arcă se aflau opt oameni, că arca a fost foarte mare și că munții cei mai înalți au fost acoperiți cu apă. Biblia ne oferă o relatare foarte precisă a diferitelor detalii cu privire la potop.

În realizarea producției multimedia intitulată «Noe» am încercat să respectăm cât mai fidel detaliile oferite de textul biblic, deoarece pentru noi Sfânta Scriptură reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu veșnic valabil și autentic. În acest context am ținut cont și de cercetările științifice ale unor savanți credincioși, cercetări pe care le vom rezuma în cele ce urmează cu scopul de a vă oferi o privire de ansamblu bine documentată:

Este relatarea despre Noe și potop un eveniment istoric sau doar o poveste interesantă?

Astăzi, cei mai mulți oameni nu mai cred că a existat vreodată un potop la scară mondială, așa cum este el descris în Biblie. Opinia larg răspândită, chiar și printre unii teologi, este aceea că primele capitole ale Bibliei au fost scrise în timpul captivității poporului evreu în Babilon în secolul al VI-lea înainte de Cristos. Cu toții consideră că povestea potopului biblic a fost inspirată de legendele despre inundații din literatura babiloniană, legende ce corespund în multe privințe relatării din Sfânta Scriptură.

Un argument în favoarea autenticității relatării biblice ar fi că prezentarea evenimentului potopului din Biblie, aidoma altor tradiții orale asemănătoare ale diferitelor

civilizații antice, sunt versiuni relatate în mod diferit despre același eveniment care a avut loc cu adevărat.

Cu toate acestea, mulți oameni nu își pot imagina potopul mondial menționat în Biblie, în timpul căruia au fost acoperiți cei mai înalți munți (vezi Geneza 7,20). Când discutăm despre primele capitole din Biblie, trebuie să ținem cont de următoarele linii directive: mai întâi de toate, trebuie scurtată durata științifică de 4 miliarde de ani a istoriei pământului, pentru a nu se încerca explicarea capitolelor de început ale Bibliei cu teoria evoluționismului, ci cu ajutorul relatării Scripturii despre creație și începuturile istoriei planetei noastre. Procesele geologice ne vor permite astfel să afirmăm că în timpul potopului încă nu exista catena muntoasă din Himalaya, Alpi sau Anzi, așa cum le cunoaștem noi astăzi.

Oare cum arăta pământul înaintea potopului?

Peisajul dinaintea potopului ne este descris doar pe scurt: «Eden» (Geneza 2,8), «Eufrat», «Tigru», «Asur» (Geneza 2,14), «Nod» (Geneza 4,16) sau orașul «Enoh» (Geneza 4,17) sunt doar câteva dintre coordonatele geografice care le permit experților în domeniu să transpună potopul în Mesopotamia sau în nord-vestul Iranului.

În ciuda datelor arheologice care duc la această convingere, geologia nu poate fi neglijată. Mesopotamia este așezată pe un teren aluvionar fraged («era geologică – perioada cuaternară»), care, potrivit anumitor interpretări din domeniul cercetării creației s-a sedimentat abia după potop. Prin urmare, cursurile vechi ale apelor și orașele din acea vreme trebuie să se fi aflat mult sub suprafața pământului de azi sau într-un alt mediu geografic. Geologul Manfred Stephan pornește de la premisa că oamenii dinaintea potopului au trăit în «spații vitale imposibil de datat cu

exactitate». Din acest motiv, din perspectivă arheologică nu vom găsi urme omenești dinaintea potopului și nici fosilele acestora, deoarece zona colonizată a fost distrusă complet în urma potopului, și aceasta din cauză că s-au sedimentat straturi geologice imense sau suprafețele locuite ale pământului au fost distruse de fluxul de apă.

Cum se poate corela potopul mondial cu cercetările științifice referitoare la istoria pământului?

De secole întregi, geologii studiază procesul de sedimentare a scoarței terestre. Ei au descoperit că deasupra unui munte bazal cristalin există un număr de straturi sedimentare care conțin câteva fosile. Prin teoria evoluționistă a lui Darwin s-a consolidat ideea că aceste straturi sedimentate de-a lungul a milioane și chiar miliarde de ani se asociază unor epoci diferite. Sedimentele mai recente nu conțin astfel de fosile. Acestea se numesc «sedimentări precambriene». «Era paleozoică» începe cu perioada cambriană și cu așa-numita «explozie cambriană» cu dovezi fosilizate ale unei vieți preistorice apărute instantaneu. Începutul perioadei cambriene este datat înaintea unei perioade de 542 de milioane de ani. Cea mai cunoscută eră geologică este «perioada mezozoică», împărțită în «perioada triasică», «perioada jurasică» și «perioada cretacică», ultima fiind renumită pentru descoperirile de fosile de reptile.

Pentru a explica istoria pământului din punct de vedere biblic, trebuie să includem obligatoriu textul din Romani 5,12 în argumentația noastră: «După cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit». De asemenea în Romani 6,23 este scris: «Plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Cristos, Domnul nostru». Din aceste versete reiese faptul că înainte de păcatul originar nu a existat moarte pe pământ. Prin urmare, nu au existat nici fosile. Aceasta înseamnă că toate straturile din perioada cambriană s-au sedimentat doar după comiterea păcatului originar.

Concluzia logică a acestor dovezi este că toate straturile sedimentare s-au format în anul potopului. Există totuși anumite argumente care contrazic această premisă. Unele straturi geologice dovedesc faptul că au existat diferite perioade de secetă. Astfel de întreruperi ale unei inundații în decursul singurului an

al potopului nu pot fi explicate. Există și dovezi geologice care presupun o perioadă de acumulare de ape – nu neapărat milioane de ani, dar nici un singur an pentru potop. De asemenea, și structurarea la nivel mondial a straturilor prin diferite specimene fosile se pronunță împotriva producerii acestuia în decursul unui singur an. Formarea acestei succesiuni în condițiile existente în anul potopului sunt de neînchipuit.

Soluția rezolvării acestui conflict dintre câmpul de tensiune al potopului și geologie nu a fost încă găsită, dar există un posibil răspuns biblic preistoric, care se bazează pe activitățile geologice dinaintea, din timpul și în urma potopului. Putem presupune că potopul s-a petrecut după «dispariția saurianilor» în terțiar. Această presupunere corespunde teoriei potrivit căreia unii saurieni care au supraviețuit în arcă ar fi dispărut imediat după potop în urma schimbărilor climaterice bruște, din cauză că nu s-au mai înmulțit suficient de mult.

În cartea sa intitulată «Ptopul și geologia», în care tratează această temă în detaliu, Manfred Stephan nu se limitează la o perioadă geologică anume privind potopul, ci scrie astfel: «În ciuda numeroaselor incertitudini, clasificarea potopului într-o succesiune integral stratigrafică fanerozoică (strat fosilifer, n.trad.) mai fragedă pare a fi pe deplin întemeiată.» (Pag. 201f)

Când și unde a avut loc potopul?

Biblia nu precizează unde a trăit și construit Noe arca, însă Epopeea lui Ghilgameș vorbește despre un oraș numit Schuruppak, oraș identificat arheologic. Acesta era situat la 200 de kilometri sud-est de Bagdad, în Irakul de astăzi. Dacă potopul a cuprins dimensiuni geologice mondiale, trebuie să pornim de la premisa că suprafața pământului s-a schimbat radical în decursul potopului și că multe precizări geografice dinaintea potopului în ce privește plasarea lor în noul peisaj au putut fi oferite doar prin prisma amintirilor. Este posibil ca autorii Bibliei să fi preferat să nu îi încurce pe urmașii lui Noe oferind detalii geografice care nu mai erau actuale.

Biblia menționează «Muntele Ararat» ca loc de debarcare și izvor al noii vieți pe pământ. Muntele Ararat corespunde «țării Urartu», aflată în nordul Mesopotamiei, regiune cunoscută din tradiția scrierii cuneiforme. Cei mai mulți creștini presupun că arca s-a oprit pe «Araratul Mare», de unde apar periodic știri senzaționale despre descoperiri arheologice ale vechii corăbii. Descoperirile convingătoare la prima vedere trebuie să fie verificate în primul rând din punct de vedere științific înainte de a se putea vorbi euforic despre dovezi privind autenticitatea Bibliei. Cu cât mai importantă și însemnată este descoperirea arheologică dorită, cu atât mai mare pare a fi creativitatea înșelătorilor și a falsificatorilor. Știrile spectaculoase din mass-media trebuie urmărite cu reticență și răbdare până ce relațiile cercetătorilor independenți pot fi confirmate oficial.

O alternativă pentru Muntele Ararat în ceea ce privește locul de acostare a arcei ar fi printre altele și «Muntele Cudi», situat în sud-estul Turciei. Potrivit diferitelor tradiții orale, precum și a unor descoperiri arheologice, se presupune că unele rămășițe ale arcei au existat acolo până în secolul al VIII-lea d.Cr. Și acest munte a fost situat în Urartu și astfel în țara biblică «Ararat». Muntele se află de asemenea în vecinătatea Câmpiei Mesopotamiei, renumită ca fiind locul primei civilizații din istoria omenirii.

Potrivit deducerilor din cronologiile biblice și a comparației unor date istorice, potopul s-a petrecut cândva între anii 3200-4000 î.Cr.

Cum se explică apariția rasei umane, a popoarelor și a speciilor de animale cu ajutorul potopului?

Dacă respectăm tradiția biblică, oamenii sunt urmașii lui Adam și Eva, însă în același timp ei sunt și urmașii lui Noe și ai soției sale, deoarece toți ceilalți oameni care au trăit înaintea potopului au murit în urma acestei calamități. Pe lângă cei trei fii ai lui Noe, și soțiile acestora au purtat sângele altor triburi în ele, salvând astfel de potop un spectru genetic vast. Geneza 10 menționează urmașii fililor lui Noe și numele popoarelor cărora aceștia le-au dat naștere ulterior. Chiar dacă în multe cazuri se realizează o paralelă cu popoarele istorice atestate, din punct de vedere biblic este clar că oameni din toate rasele provin din aceste trei cupluri. Probabil că mai târziu a existat un amalgam, deoarece în momentul construcției turnului Babel familiile sau triburile de pe pământ au fost izolate unele de altele, formând astfel diferite rase: africani negri, scandinavi cu tenul deschis, asiatici cu ochii migdalați, aborigeni australieni etc.

Chiar și în privința animalelor există ideea că diversitatea vastă a speciilor în regnul animal actual s-a format doar după potop. Biologii care includ și posibilitatea unei creații biblice în lucrările lor științifice presupun că în arcă ar fi supraviețuit doar aproximativ 5000 de «specii principale» (specii biblice) de mamifere, păsări, reptile și amfibii. Diferitele biospecii (specii de animale actuale) s-au dezvoltat din acestea în urma potopului prin procese micro-evoluționare. (În macro-evoluție se presupune că ființele se dezvoltă la întâmplare, creând specii noi, cu organe și caracteristici noi.)

Potrivit afirmațiilor cercetătorilor creaționiști, speciile principale cuprind de exemplu «diferitele rase de cai» care s-au scindat în măgari, cai și zebre. Acest aspect nu a fost urmărit neapărat în producția noastră multimedia «Noe», în favoarea unei prezentări plăcute, adecvate copiilor. Astfel se pot vedea lei, tigri și animale domestice, cu toate că acestea, foarte probabil, încă nu au existat înaintea potopului ca rase unice.

Este autentică relatarea potopului din Biblie?

«Au încăput toate animalele în arcă?» «Societatea științifică Wort und Wissen», care se ocupă cu armonizarea științei cu credința abordează această întrebare interesantă într-o scurtă prezentare: «Arca nu a fost un vapor mic, ci un vas mare cu dimensiuni de aproximativ 150x25x15m. A fost mai mare decât un teren de fotbal, iar cele trei nivele ofereau suficient spațiu pentru a adăposti animale. Până în anul 1850, în istoria lumii nu existase încă un vapor mai mare decât arca», scrie prof. dr. ing. Werner Gitt în cartea sa «Das sonderbarste Schiff der Weltgeschichte» (Cel mai neobișnuit vapor din istoria lumii, n.trad.). Forma «vasului» nu este descrisă. În prezentarea noastră ne-am decis pentru un corp rotund, cu scopul de a ajuta copiii să înțeleagă flotabilitatea navei.

După cum am menționat anterior, au fost făcute calcule pentru numărul de animale care puteau fi adăpostite în arcă. Potrivit estimărilor societății științifice Wort und Wissen, au fost aproximativ 10.000 de animale (nu specii). Rezultatul final al calculelor este următorul: «Pentru toate animalele care trebuiau primite în arcă rezultă un spațiu de 7500 m³, adică mai puțin de 20% din spațiul corabiei». Astfel ar mai rămâne suficient loc și pentru depozitarea hranei.

În continuare se spune: «Saurienii cresc pe durata întregii vieți, aidoma altor șopârle. Astfel animalele mai tinere au fost mai mici și au putut fi luate cu ușurință în arcă.»

Dumnezeu a purtat de grijă în mod supranatural pentru aducerea animalelor în arcă și conviețuirea pașnică a acestora. («Sintflut und Geologie» – Potopul și geologia, alineatul 6.1.7)

Prof. Werner Gitt a vorbit și despre flotabilitatea arcei. În lucrarea sa intitulată «Das sonderbarste Schiff der Weltgeschichte» (Cel mai neobișnuit vapor din istoria lumii, n. trad.), el dovedește faptul că, datorită dimensiunilor indicate de Dumnezeu pentru construcția vasului «privind cele două caracteristici importante în construcție, arca avea proporții perfecte, asigurând o flotabilitate înaltă, în acord cu materialele întrebuințate». Din calculele lui Gitt rezultă un raport perfect între lățimea și înălțimea arcei în ceea ce privește flotabilitatea și consumul de materiale. «Rezultatul este realmente uimitor, însă din punctul de vedere al credinței biblice, el era de așteptat. Din moment ce Dumnezeu Însuși a stabilit dimensiunile arcei, acestea trebuiau să fie perfecte.»

O altă întrebare interesantă se referă la apariția ramurii de măslin imediat după ce arca a acostat. De unde a

apărut această ramură? Manfred Stephan scrie că pomii de măslini sunt foarte rezistenți. Cu toate acestea, relatarea nu presupune existența unei vegetații rămase nevătămată în timpul potopului. Nu este exclus ca unele crengi rupte să fi prins rădăcini și să încolțească din nou. «Este cunoscut faptul că, odată plantate mlădițele mai este nevoie de doar câteva luni până la încolțirea frunzelor». («Sintflut und Geologie», pag. 201)

În literatura de specialitate există numeroase cercetări științifice demne de încredere ale unor cercetători credincioși pe tema «potopului» și a «arcei lui Noe». Vă recomandăm în mod special următoarele scrieri:

- Manfred Stephan: «Sintflut und Geologie» (Potopul și geologia, n.trad.)
- Reinhard Junker și Siegfried Scherer: «Evolution – ein kritisches Lehrbuch» (Evoluția – un manual critic, n.trad.)
- Reinhard Junker: «Leben – woher?» (Viață – de unde?, n.trad.)
- Werner Gitt: «Das sonderbarste Schiff der Weltgeschichte» (Cel mai neobișnuit vapor din istoria lumii, n.trad.)
- Fred Hartmann și Reinhard Junker: «Passten alle Tiere in die Arche Noah?» (Au încăput toate animalele în arca lui Noe?, n.trad.)
- Timo Roller: «Noahs Berg» (Muntele lui Noe, n.trad.), www.noahs-berg.de

Unele lucrări pot fi găsite în dosarul intitulat «MATERIAL» de pe acest DVD.

Pentru întrebări suplimentare vă rugăm să vă adresați autorilor, deoarece noi, ca producători, nu cunoaștem toate detaliile producției. În cazul unor întrebări speciale vă putem pune în legătură cu persoane competente. Apelăm la înțelegerea dumneavoastră referitor la abaterea noastră de la descoperirile științifice în prezentarea multimedia. Din dorința de a nu ne îndepărta de mesajul principal, am preferat o prezentare simplă a materialului, neacordând o atenție specială unor detalii cum ar fi speciile de animale, forma arcei sau vopsirea acestora cu smalt. Chiar și peisajul, aspectul și îmbrăcămintea personajelor au fost adaptate imaginației copiilor referitoare la mediul înconjurător asociat povestirilor biblice. Din acest motiv, ele se potrivesc mai degrabă cu evenimentele din vechiul Israel decât cu referințele privind culturile antice sau peisajele dinaintea potopului.

